

קובץ יקר

עולם הזה, כל שיטה מקורית שלו — החל בשיטת שני-השערים, עבור באיגרת זו לקורא היקר, וכלה ב" מדור אנשים — זוכה למעריצים נל" הביים, המעתיקים אותה בעתונותם, כדי להישאר חלוצים לפני המחרה, רעניים ותוססים, צריכים מדי פעם להמציא שיטות חדשות, לחוש מדר" רים, או לעצב מדורים קיימים ב" צורה חדשה.

כך עשינו גם ביום-עיון זה — אך בהיקף רחב יותר מאשר בפעמים קודמות. יעברו כמה שבועות עד שתראה את מלוא היקף השינויים והחידושים, אך מן הסתם כבר הר" גשת בגליון האחרון של העתון כי השתנו בו הרבה דברים, היה בו הרבה יותר חומר.

המכנה המשותף של כל החידו" שים הוא: להכניס עוד יותר חומר לעתון. כבר כיום מכיל עמוד אחד של העולם הזה יותר חומר מאשר עמוד ככל שבועון אחר בעולם. עתה אנתנו רוצים להכניס עוד יותר, על" ידי צימצום הכתבות, גידוש מירב העובדות למיזער השטח — כדי ל" אפשר לך לקבל את מכלולם ה" אינפורמציה במינימום מאמץ וזמן. (ובוטניסקי שלח פעם מכתב ל" ידיי והוסיף בסוף: "סלה לי שאני כותב לך מכתב ארוך כל-כך. לא היה לי זמן לכתוב לך מכתב קצר". אנתנו נקדיש את הזמן הדרוש כדי לכתוב בקצרה).

במקום שיתפנה, נוסיף כמה מדר" רים. ובעיקר: נעמיק ונרחיב את האינפורמציה המוגשת לך, יחד עם הגברת פעולתן של חוליות-הכיסוי וצוותות-החקר שלנו. פרשת הפרד" סים היתה רק התחלה.

לא היינו רוצים שזה יהיה תה" ליד חד-סיתרי, מאיתנו אליך. אנו מבקשים אותך להפוך אותו לדר" סיתרי. כלומר: אם יש לך הערות לעתון, ביקורת ורעיונות חדשים — אל תתבייש ואל תהסס. שלח אותם אלינו. אנתנו נקרא אותם בעיון, ו" נאמץ אותם אם יתאימו לצרכי ה" עתון.

ובעיקר: אם יש לך הערות על החידושים שיהיו בשבועות אלה, כתוב גם אותן. אחרי הכל, זה נעשה כדי שאתה תפיק מן העתון תועלת והנאה רבות יותר. לכן דעתך חשובה לנו.

אשכנז

המצטרפת לשרשרת הסדרות כמו חושיסטאן וצמרת המשטרה. לא הצטרפנו למישטר, לא נמכרנו, לא הפכנו "מכובדים".

אבל זהו רק חלק מן התשובה לשאלה: "איך אתם עושים את זה?" ישנו חלק שני, והוא נוגע לאחד מיסודות עבודתנו: הביקורת העצ" מית.

אחת לשבוע מתקיימת ישיבה, המוקדשת כולה לביקורת זו. כל חברי המערכת יושבים בצוותא, מר" תחים ביקורת קטלנית, כל אחד על עבודת עצמו ועבודת רעהו.

אולם כל זה הוא כאין וכאפס לעומת מוסד מערכת הקרוי "יום עיון". הוא נערך אחת לשנה-שנתיים, ואין כדוגמתו בשום עתון בארץ, ואולי גם בעולם.

השבוע פגשתי עתונאי נודע, ש" עבר (כמו רבים אחרים) את בית" הספר של העולם הזה. עלה בו לרמה בכירה ועובד כיום ביומן. הוא הפליג בנוסטלגיה מסויימת ב" זכרונות מן הימים ההם, כשגדולי

המדינה רעדו כששמעו את שאלותיו בטלפון, ואמר: "מה שאני זוכר הכי הרבה זה יום-עיון משנת 1954, כשכולם התנפלו עלי".

הוא הופתע לשמוע כי עדיין יש ימי-עיון כאלה בשבועון המסויים — וכי אחד כזה נערך לפני שבוע בלבד.

גם הוותיקים ביותר אינם זוכ" רים יום-עיון כזה אצלנו. כי הוא היה קיצוני ומפכני יותר מכל קודמיו.

זה היה יום-העיון הראשון מזה שנה וחצי, מאז נשלח אורי אבנרי לכנסת. הפעם ניצלנו את הפגרה, קיימנו "יום" שנמשך כמה ימים, תפקידו של כל יום-עיון אצלנו הוא לרענן את המתכונת של העתון, הפנימית והחיצונית. איננו יכולים לדרוך במקום. כי כל מדור אצלנו מועתק, במקום או במאוחד, על" ידי עתונים אחרים, יומונים, צהר" גים ושבועונים. כל המצאה של ה"

"בחיי!" אמר לי השבוע ידד ומיק, עוד מימי חטיבת נבעתי, העולם הזה גילה את סוד הנעורים הניצחיים" והוא שאל בסקרנות: "איך אתם עושים את זה?"

הוא התכוון לכך כי בראשית ה" שנה ה"18 לקיום המערכת הנוכחית של העולם הזה, היא הצליחה שוב להרעיש את המדינה, לחולל מהפכה בצמרת הכלכלית של ההסתדרות ו" להפוך נושא לחיכוך בכל שיחה של החבריה.

אז, באביב 1950, לא התרג" שו ראשי המשטר. ראו בנו כמה צעירים, שפשטו זה עתה את מדי צה"ל והעושים קצת רעש.

דברים כאלה כבר היו בארץ, גם לפני כן וגם אחרי זה. כמה צעירים הוציאו עתון, עשו רעש, ואחרי כמה זמן נעלמו, פשטו את הרגל או מכרו את עצמם. כך, חשבו, יהיה גם גורלנו.

"כמה זמן זה יחזיק מעמד?" אמר לנו בגלוי עסקן ידוע, "אחרי כמה חודשים אתם תתעייפו. ואז אתם תהיו כמו כולם".

עברו כמה חודשים, ולא היינו כמו כולם. להיפך, התגברנו על תופ" עות של חובבנות, הפכנו מקצועיים וגילונו החלו מהדהדים בארץ.

או אמרו: "אין דבר, זה יקח כמה שנים. היום הם צעירים, בעוד שלוש או חמש שנים הם כבר לא יהיו כל-כך צעירים".

עברו שלוש וחמש שנים, והעולם הזה זיעזע את המדינה בפרשת גילויי חושיסטאן, אשר הגיעה לשיאה ב" הטמנת שני מיטעני הומרי-נפץ ב" מערכת ובדפוס שלנו.

או אמרו: "חכה. העתון מצליח. הם יתעשרו. הם ירצו להינות מן החיים. אז יהיו כמו כולם".

העתון באמת הצליח, אבל עורכיו" בעליו לא התעשרו. הם השקיעו את הכסף בביסוס העתון. הם ויתרו על מיליוני לירות, בצורת הזמנות מ" שלתיות ומודעות משלתיות, כדי לשמור על עצמאות העתון.

לבסוף, כשנבחר אורי אבנרי ל" כנסת, אמרו: "זהו זה, עכשיו הם יפכו חלק מן האסטבלישמנט. הם יהיו מכובדים. הם יפחדו לנגוע ב" מוסדות ובאישים. כמו כולנו".

מי שהיה לו ספק — באו השבר" עות האחרונים והוכיחו כי העולם הזה נישאר לוחם ותוקפני. הסיקור המדיני שלו התרחב והתעמק, אבל לא נעשה יותר משעמם. ואילו חול" יות-הכיסוי שלו חדרו לפינות חד" שות, עד לסירת-הגילויים האחרונה,

סנין גלוח
"אביסון"
הראשון!!!
"אביסון"
זכה במשאל
העם 1967
בתואר
סנין הגלוח
האלוף
נהוקרה לעם
עכשיו דיספנסר
של 7 סניני גלוח
(6 + 1 חיים)

במת השחקנים מציגה:
"מלקולם הקטן ומלחמתו בסריסים"
ההצגה הדינמית הצעירה והמצחיקה של העונה

ירושלים "בית העם" יום ד' 17.5 ב"30	תל-אביב "בית הרופא" מוצ"ש 20.5 ב"30
תל-אביב "בית הרופא" יום ה' 18.5 ב"30	אילת "אילת" 21.5
קריית-ים "ניצן" יום ו' 19.5 ב"30	תל-אביב "בית הרופא" יום ב' 22.5 ב"30
	יום ג' 23.5 ב"30

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134, ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינוקרפיה כספי בע"מ. • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

מכתבים

ניראית לי נכונה, שתי הבעיות שונות בתכלית. ב" פני הגרמנים עמדה שאלה מצפונית, אותה תירגמו למושגים של כסף, בצורת שילומים, ואילו המחיר ש" אנו צריכים לשלם לערבים כדי לקרב את השלום עימם — החזרת פליטים — יסכן את עצם קיומנו.

מיכאל פריג, טסודנט, וינה

המחיר הוא הכרה עקרונית ב" זכות הפליטים לבחור בין ישיבה ובין קבלת פיצויים. העולם הזה" הוכיח בכמה סידרות-מאחרים כי תוכנית סבירה לפי קו זה אינה נוגדת את קיום המדינה, בטווחה, כלכלתה וצביונה.

מה שדומנו

בהקשר לכתבתו של אורי אבנרי "שלום על שרטון" (העולם הזה 1548). עלי לציין כי לדעתי צדק, ממשלה להשקיע סכומים כה גדולים בבניית אוניה, בעוד שלפנינו ניצ" בות בעיות משקיות רבות. אולם במידה והטעות נעשתה, ו" נבנתה כבר האוניה — הרי שזהו (המשך בעמוד 4)

ההיאט-נאמי, והם קורבנות המדי" גיות של ממשלתם. אבקשכם להימנע מפירסום שמי, שמא עלול הדבר להפריע לי לקבל אשרת כניסה לארצות-הברית.

ימאי, א/מ הר"חבור

בסדר. ד"ש לפטל החרות.

דיעה בנדון

לדעתי זה מבחיל מצד הטכניון החיפאי, לתבוע את האדריכל צבי הקר לדין, על שחילב בניין אותו תיכנון. מה עוד שאנשי הטכניון סירבו להיפגש איתו לפני גמר ה" עבודה (העולם הזה 1547).

חוץ מזה: מוזר שבכתבה שלכם לא הבעתם את דעתכם בנדון.

א. מ., פתח-תקווה

אמרנו: "אבו מקור תזעק".

זה דומה?

ההשדאה שאתם עושים בכתבה על קונראד אדנאור (העולם הזה 1547). כשאתם מצביים זה מול זה את ההעזה שלו בשאלת תיקון ה" יחסים בין גרמניה לישראל, מול מחליו של דויד בן-גוריון ביחס לקירוב השלום עם הערבים, אינה